

úřední formuláře č. 313 a 314.) Poněvadž návrh stěžovatelů těmto požadavkům nevyhovuje, byl správně zamítnut.

Čís. 738.

Pro žaloby dle § 36 ex. ř. jsou příslušny soudy i tenkrát, když byla exekuce povolena na základě exekučního titulu pocházejícího od úřadu správního.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1920, R I 896/0.)

Proti exekuci ku vydobytí nedoplatků pensijních příspěvků vedené na základě vykonatelného výkazu o nedoplatcích podal dlužník žalobu, označiv ji jako žalobu dle § 36 ex. ř. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i řízení jemu předcházejší a žalobu odmítl. Důvody: Brojí-li se v žalobě proti tomu, že předepsané příspěvky nejsou vykonatelné, že výkaz nedoplatků nezní na povinného, odporují tato tvrzení předloženému titulu a jsou bezdůvodná. Rozebíral-li první soud otázku, že nebyl výkaz nedoplatků doručen žalobci, že nepodepsal žalobce zpátečního lístku připojeného ke spisům administrativním, že žalobce neměl vědomosti o tom, co má platit a kdy, a že původní výměr nedoplatků zněl na společnost Inž. P. a spol., překročil meze rozhodování o žalobě dle § 36 ex. ř., neboť tu již se pustil do otázky, kterou mohou rozhodovati jen úřady správní. Třeba tedy byla žaloba označena, jako žaloba dle § 36 ex. ř., přece se tu ve skutečnosti nejednalo o žalobu takovou. Vždyť § 36 ex. ř. výslovně se obmezuje poukazem na § 7 odstavec druhý a § 9 ex. ř. jen na případy, v těchto odstavcích uvedené, a na případ § 11 ex. ř., ale žádné takové námítky žalobce touto žalobou ve skutečnosti neuplatňoval, neboť předpokladem těchto námítek je, aby splatnost anebo vykonatelnost nebyly náležitě při povolení exekuce výkázány aneb, že při titulu, znějícím na společnost, nelze exekuci povolit proti společníku. Výkaz nedoplatků, na základě kterého byla exekuce povolena, již sám vyvrací, že by tu byly podmínky žaloby dle § 36 ex. ř. Ve skutečnosti tedy rozhodoval první soudce o námítkách, které jsou brojením proti nároku (§ 35 ex. ř.). Ježto tedy rozhodováno bylo napadeným rozsudkem o věci nepatřící na pořad práva, je rozsudek i řízení předcházející zmatečným a bylo vysloveno zrušení a odmítnutí žaloby (§ 477 č. 6 c. ř. s.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a nařídil odvolacímu soudu, by nehledě k použitému důvodu zrušovacímu odvolání vyřídil.

Důvody:

S názorem, že v tomto případě pořad práva jest vyloučen, nelze souhlasiti. Žalobce, dovolávaje se ustanovení § 36 čís. 1 a 2 ex. ř. domáhá se zrušení exekuce soudem povolené jakožto nepřipustné. Rozhodovati o tomto žalobním nároku přísluší pouze a jedině soudům, neboť pro žaloby dle § 36 ex. ř. jsou — na rozdíl od žalob ve smyslu § 35 ex. ř. — příslušny soudy i tenkrát, když exekuce byla povolena na základě exekučního titulu pocházejícího od úřadu správního (§ 1 čís. 10, 12—14 ex. ř.).

Pokládal-li soud odvolací za to, že z důvodů jakýchkoliv, formálních nebo věcných, není tu předpokladů § 36 ex. ř., že tedy v pravdě nejde o žalobu ve smyslu tohoto ustanovení zákona, měl rozsudkem zamítnouti žalobu jakožto zákonného podkladu postrádající a proto bezdůvodnou; pořad práva vyloučen není a zmatečnost dle § 477 čís. 6 c. ř. s. není dána.

Čís. 739.

Na lhůtu k podání stížnosti proti usnesení, jímž nebylo vyhověno návrhu na udělení práva chudých, vztahuje se ustanovení § 225 odstavec první c. ř. s.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1920, R I 901/20.)

Do usnesení prvního soudu, jímž zamítnut byl návrh na udělení práva chudých podal žadatel stížnost po uplynutí lhůty rekursní. Rekursní soud stížnost odmítl. Důvody: Dle § 521 c. s. ř. činí rekursní lhůta 14 dní. Usnesení v odpor vzaté bylo doručeno stěžovateli dne 17. července 1920, stížnost pak podána byla osobně teprve dne 3. srpna 1920, tedy po uplynutí lhůty rekursní, jež končila dnem 31. července 1920, i bylo jí, když soud první stolice opoměl tuto opožděnou stížnost odmítnouti z úřední moci, ihned odmítnouti (§§ 523 a 526 c. s. ř.).

Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a nařídil rekursnímu soudu, by, nedbaje důvodu, pro nějž stížnost odmítl, znovu o stížnosti věcně rozhodl.

Důvody:

Názor rekursního soudu, že stížnost podaná dne 3. srpna 1920 byla opožděna, je zřejmě mylným. V tomto případě nejedná se o věc feriální ani o konečnou lhůtu v řízení opravném proti rozsudku pro zmeškání nebo rozsudku na základě uznání, nýbrž o běh jiné lhůty konečné, na kterou se vztahuje ustanovení § 225 odstavec první c. ř. s. (ve znění čís. nař. ze dne 1. června 1914, č. 118 ř. zák.). Jelikož pak usnesení první stolice stěžovateli bylo doručeno dne 17. července 1920, a počátek lhůty spadá do soudních prázdnin, prodlužuje se lhůta o celou dobu soudních prázdnin, takže končí teprve dne 8., resp., poněvadž 8. září jest dnem svátečním, dne 9. září 1920. Stížnost nebyla tedy opožděna, nýbrž podána včas.

Čís. 740.

K ojedinelým pohledávkám se nařízení ze dne 1. dubna 1919, čís. 167 sb. z. a n., nevztahuje.

Ustanovení § 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n., jest použití bez ohledu na to, že jest věřitelem cizozemec a platiště mimo státní území Československé republiky.

Soud není vázán názorem ministra financí, že pohledávka podléhá nařízení ze dne 1. dubna 1919, čís. 167 sb. z. a n., a nesmí se platiti v Kč.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1920, Rv II 154/20.)